

OBVODNÍ SOUD PRO PRAHU 1

Ovocný trh 14/587, 112 94 Praha 1

tel.: 221 093 111, fax: 224 22 14 99, mail: podatelna@osoud.pha1.justice.cz, DS: pd3ab3a

Praha 11. září 2018

ROZHODNUTÍ

Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl o žádosti žadatele Sodales Solonis z. s., se sídlem Nejedlých 335, 267 53 Žebrák, IČO 228 48 347, o poskytnutí informace, evidované pod 69 Si 535/2018,

takto:

žádost žadatele o poskytnutí rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 29.6.2018, sp. zn. 38 C 73/2014, týkající se AS ZIZSLAVSKY v.o.s. ca JUDr. Hana Marvanová, se podle § 8a a § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, o d m í t á .

Odůvodnění:

Dne 27.8.2018 byla Obvodnímu soudu pro Prahu 1 (dále jen „povinný subjekt“) doručena žádost výše jmenovaného žadatele, která byla doplněna dne 31.8.2018, o poskytnutí informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, kterou se domáhá poskytnutí rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 29.6.2018, sp. zn. 38 C 73/2014, týkající se AS ZIZSLAVSKY v.o.s. ca JUDr. Hana Marvanová.

Právo na informace patří podle Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku ČR, mezi základní práva. Podle ust. čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny, svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny, každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem obrazem nebo jiným způsobem. Právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnosti státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Státní orgány, soudy nevyjímaje, jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti.

Výkladovým pravidlem pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod platí dle ust. čl. 4 odst. 4 Listiny, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobody musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Ústavní soud v této souvislosti mnohokrát judikoval, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba z těchto důvodů vykládat restriktivně. Shodně je pojednáno v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech.

Právním předpisem, kterým je v České republice realizováno právo na svobodný přístup k informacím, je zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), ve znění pozdějších předpisů. Postup při vyřizování písemných žádostí o poskytnutí informace je upraven v ust. § 14 a §15 InfZ. Primární povinností povinného subjektu je s ohledem na ust. § 14 odst. 5 písm. d) tohoto zákona poskytnutí informace v souladu se žádostí. Podle ust. § 2 odst.

1 InfZ, který upravuje pravidla pro poskytování informací a podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím, jsou povinné subjekty povinny poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti.

Podle § 8a InfZ se „*informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje poskytne povinný subjekt jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*“ Těmito předpisy jsou míněny zejména §§ 81 až 90 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění, a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, obecné nařízení o ochraně osobních údajů (GDPR).

Podle čl. 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, obecného nařízení o ochraně osobních údajů (GDPR), se osobními údaji rozumí „*veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě; identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, locační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.*“

Podle ust. § 15 InfZ jsou upraveny případy, kdy povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví. V takovém případě povinný subjekt vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti. Tato povinnost i další podrobnosti postupu povinných subjektů je zahrnuta v Instrukci Ministerstva spravedlnosti České republiky ze dne 24. 7. 2009 č. j. 13/2008- SOSV-SP, kterou se provádějí některá ustanovení uvedeného zákona.

Z důvodu kolize dvou rovnocenných ústavních práv, práva na informace a práva na ochranu osobnosti a soukromého života, byl uplatněn princip proporcionality, to znamená, že byl proveden tzv. test veřejného zájmu. Povinný subjekt poměřil na jedné straně povahu požadovaných informací a společenskou potřebu - veřejný zájem na jejich zpřístupnění a na druhé straně důvod, pro který je nutné dané informace chránit a vyjmout je z poskytnutí (právo na ochranu osobnosti a osobních údajů).

Povinný subjekt posoudil obsah požadované informace a zvážil možnost poskytnutí či odepření některých konkrétních údajů podle tří základních kritérií: 1/ zda omezení práva na informace umožní ochranu jiného základního práva nebo veřejného statku (princip způsobilosti neboli vhodnosti), 2/ zda stejného cíle nelze dosáhnout prostředky menší intenzity, než je omezení základního práva (princip potřebnosti) a 3/ porovnal závažnost v kolizi stojících základních práv a posoudil přiměřenost újmy na základním právu ve vztahu k zamýšlenému cíli (princip přiměřenosti).

V daném případě se jedná o fyzickou osobu, která je žadateli známá. Tuto osobu žadatel zcela jednoznačně identifikoval jménem a příjmením. V takovém případě se pak veškeré údaje týkající se těchto osob, ať již informace o případné účasti v soudním řízení (kdy by bylo poskytnuto byť jen číslo jednací), nebo dokonce sdělení dalších podrobností ve formě kopie soudního rozhodnutí, stávají osobními údaji ve smyslu předpokládaném již citovaným § 8a InfZ §§ 81 až 90 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění, a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, obecné nařízení o ochraně osobních údajů (GDPR). Případná anonymizace, která je prováděna vždy při zveřejňování kopií soudních rozhodnutí, včetně jejich poskytování žadatelům podle InfZ, by v tomto případě byla bezvýznamná, pokud žadatel účastníka řízení jednoznačně identifikoval, jeho totožnost je mu tedy známá. V takovém případě se pak veškeré údaje týkající se této osoby, ať již informace o případné účasti v soudním řízení, kdy by bylo poskytnuto byť jen číslo jednací (spisová značka), stávají osobními údaji

ve smyslu předpokládaném již citovaným citovaným § 8a InfZ §§ 81 až 90 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění, a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, obecné nařízení o ochraně osobních údajů (GDPR).

Pokud se týká posouzení, zda ve věci JUDr. Hana Marvanová vystupuje jako fyzická osoba, případně osoba fyzická podnikající byla požádána o vyjádření soudkyně, která ve věci sp. zn. 38 C 73/2014 rozhodovala. JUDr. Eva Šnajdaufová ve vyjádření uvedla, že žalovaná je fyzickou osobou, nikoli podnikatelem a s ohledem na toto vyjádření se jedná o osobní údaje, které musí být případně anonymizovány.

Při posuzování žádostí o informace je nutné vycházet z toho, že právo na poskytování informací je odrazem principu veřejné kontroly fungování státu, přičemž podle názoru Nejvyššího správního soudu je třeba zásadně trvat na zveřejňování informací, které je žádoucí podrobit veřejné diskusi. Navíc v poskytnutí požadovaných informací nelze spatřovat žádný širší význam pro společnost.

Okrajem je možno připomenout základní smysl a účel práva na informace a jeho realizace tak, jak o něm hovoří Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 18. 12. 2002 sp. zn. III. ÚS 156/02. Ústavní soud v tomto nálezu uvedl, že „*právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Právu na informace odpovídá obecná povinnost, aby nikdo, koho k tomu neopravňuje zákon, a nad míru, ve které ho k tomu opravňuje zákon, nikomu v podání informace nebránil. Právo na informace lze omezit toliko zákonem a to za splnění dvou podmínek: předně že se tak děje za některým z účelů taxativně uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze“.*

Povinný subjekt posoudil vzájemnou kolizi, význam a intenzitu, dvou základních práv a svobod, tj. práva žadatele na poskytnutí informací na straně jedné a práva konkrétních fyzických osob na ochranu jejich soukromí. Lze uzavřít, že ochrany osobních údajů a soukromí nelze dosáhnout jiným, šetrnějším způsobem, než omezením ústavního práva na informace, a že pro publicitu odepřených informací nebyl shledán důvod - veřejný zájem. Z tohoto důvodu povinný subjekt výše vymezené údaje žadatelce neposkytne.

Proto bylo ve věci rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení, k Ministerstvu spravedlnosti České republiky prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 1.

Andrea Suchanová v. r.
vyšší soudní úřednice

Za správnost vyhotovení: Jana Dormišeová

